

LBRIS

We know
books

Mihaela Buzatu

Prizoniera minții

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Buzatu, Mihaela
Prizoniera minții / Mihaela Buzatu. - Otopeni : Letras, 2026
ISBN 978-630-312-635-7
821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-630-312-636-4

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2026, Mihaela Buzatu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imaginii copertă: Dona Tonka

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

e-mail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 0748 126 309 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare, vă puteți adresa editurii,

pe e-mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

Ecoul unui apel

Telefonul sună. Vibrase o dată, apoi încă o dată, iar Raisa se ridică brusc, ca și cum un fir invizibil i-ar fi tras corpul către telefon. Îi recunoștea tonul de apel dintr-o mie. Era el. Și nu putea rata momentul. Nu pentru că avea timp, timpul nu i-a fost niciodată aliat, ci pentru că era una dintre acele rare ocazii în care el suna de bunăvoie, nu răspunzând.

—Bună, spuse ea, cu o voce pe care încerca s-o păstreze neutră, dar care tremura pe dedesubt.

—Bună, îi răspunse Daniel, iar ecoul salutului lui păru să se așeze între ei ca o ușă care se închidea încet.

Pauză. Una dintre acele pauze grele, în care aerul pare mai dens, iar secundele își revendică greutatea.

—Daniel... peste trei zile se fac trei luni de când ne-am întâlnit în Toscana.

Ea își mușcă buza. Fusese o întâlnire aleatorie, dar intensă. Trei luni de când povestea lor începuse cu vin roșu, ploaie caldă și acel gen de confesiuni care apar doar când oamenii știu că nu au nimic de pierdut. Sau, cel puțin, așa credeau atunci.

Vocea lui o aduse înapoi:

—Raisa... trebuie să-ți spun ceva important. Știi că am stabilit că, dacă apare cineva în viața mea... să te anunț. Ei bine... a apărut. Și... vreau să mă implic total. Nu vreau să încep cu stângul.

Cuvintele lui se așezară în urechile ei cu o blândețe tăioasă. Fusese sincer. Mereu fusese. Îi promisese că va fi așa. Dar sinceritatea, în forma ei pură, nu e întotdeauna o alinare. Uneori e un bisturiu care taie fără anestezie.

—Și între noi... cred că era mai mult decât un „iubit de ocazie”. Tocmai de-asta... nu e bine să ne implicăm prea mult. Contextul nu ne lasă. Și nici n-ar fi corect.

Ea amuți. Știa. Fuseseră reguli. Impuse de circumstanțe. De viața reală, nu de cea pe care o visaseră în Toscana. Dar ceva în ea se rupea, tăcut. Nu de gelozie. Gelozia e pentru cei care au un titlu: „iubită”, „soție”, „logodnică”. Nu era cazul. Ce simțea ea era altceva. Un fel de exil interior, de parcă ar fi fost expulzată dintr-un spațiu sacru, al intimității neoficiale, dar reale.

Era clar că el nu voia să o rănească. Încerca să facă doar ceea ce era „corect”. Dar „corectitudinea”, în relațiile dintre oameni, e rareori pură. E o formă de igienă morală care uneori ustură.

—Sunt de nerecunoscut, râse el, dar râsul lui avea o notă de nostalgie. N-am mai ieșit cu prietenii de nu știu când. E prima dată când... nu simt nevoia să pun frână, după primele luni.

O liniște s-a așternut între ei. Nu era o liniște apăsătoare, ci una... lucidă. Ca un verdict acceptat.

—Se întâmplă ceva plăcut... promițător. Și sunt curios ce va urma, adăugă el, ca un copil care anunță că pleacă într-o excursie fără să-și dea seama că părintele rămâne pe peron, zâmbind forțat.

Raisa închise ochii. O parte din ea voia să-i spună: „Du-te. Dar nu uita. Nici eu n-am fost întâmplare”. Dar nu spuse nimic. În schimb, zâmbi ușor. Unele iubiri nu se consumă. Se păstrează ca pe un manuscris neterminat.

De atunci, rolurile s-au schimbat. Inversiunea nu s-a produs brusc, ci s-a instalat lent, ca o ceață care intră prin crăpăturile realității. Raisa devenise prizonieră. Dar nu a lui, nu a unei relații, nu a unei despărțiri. Ci prizoniera gândurilor, acele gânduri tăcute, care nu cer voie să intre și nu mai ies niciodată.

Era o închisoare fără ziduri, dar cu ecouri. Fiecare cuvânt pe care el îl spusese și mai ales cele pe care nu le spusese răsunau în mintea ei, reinterpretat, reanalizat, răscolit.

Nu avuseseră timp să se cunoască. Sau poate nici nu-și doriseră cu adevărat. Unele conexiuni sunt mai frumoase în mister, așa cum un tablou nedefinit te poate fascina mai mult decât o fotografie clară. Sau poate că pur și simplu contextul nu le-a dat voie. Iar asta... nu vor ști niciodată.

Trei luni fără trei zile, cam atât durase. O perioadă scurtă, dar care în memorie căpătase o greutate disproporționată. Pentru că nu contează cât trăiești cu cineva, ci cum simți. Iar ei simțiseră. Intens. Haotic. Fără filtre.

IBRIS | consumabil books
Dar ce-i intens e și consumabil: Arde repede. Și lasă cenușă.

Raisa rămăsese cu întrebări. Nu din cele banale, „ce simțea pentru mine?”, „de ce a ales pe altcineva?”, ci întrebări mai subtile, mai personale, mai neformulabile: *Ce parte din mine a iubit el cu adevărat? De ce nu m-am arătat complet? Ce-a fost real și ce-a fost doar proiecție?*

Dar nu avea curajul să le rostească. Nici măcar în sinea ei.

Pentru că știa. Răspunsurile nu veneau niciodată de la Daniel. El era genul de om care trăia fără explicații, fără justificări. Era prezent, apoi nu mai era. Lăsa urme fără să se uite înapoi. Iar ea acceptase asta de la început. Fusesse o regulă. Una dintre acele reguli nerostite, dar imuabile:

„Nu te interesează picanteriile din viața mea privată”.

Așa spusese el, cândva. Ca un avertisment sau o limitare. Ca o graniță între lumi. Iar Raisa o respectase. Fusesse, poate, chiar prea atentă să nu încalce regula. Prea atentă să nu ceară, să nu invadeze, să nu forțeze ușa pe care el o ținuse doar întredeschisă.

Dacă i-ar fi spus adevărul... poate că ar fi avut o șansă să-l cunoască. Dar n-a spus. Pentru că simțea că trecerea dintr-o zonă de lumină difuză într-o lumină crudă era... periculoasă. Dangerous. Un cuvânt care îi venea în minte în engleză, nu în română. Pentru că era mai tăios, mai abrupt.

Pericolul era să piardă tot. Sau, mai exact, să piardă ceea ce, de fapt, nu avusese niciodată.

Asta e una dintre cele mai dureroase forme de pierdere, să regreti ceva care nu ți-a aparținut. Să jalești o poveste care n-a fost niciodată reală în întregime, dar care ți-a locuit sufletul ca și cum ar fi fost.

Și în sufletul Raisei... încă locuia.

Alergând printre gânduri

Cu un an în urmă

Raisa își terminase articolul „Tinerii care nu au șanse de angajare după terminarea facultății”. Scrisese mecanic. Textul nu o reflecta. Era doar o umplutură, un produs al minții ei obosite, nu al sufletului. I se mai întâmpla, rar, dar suficient cât să o neliniștească. Când nu putea scrie din autenticitate, simțea că pierde din sine, că trădează ceva esențial.

Apăsă „send” și se lăsă pe spate în scaun. În tăcere. O tăcere densă, nu una liniștitoare, una care apăsa în piept, ca o greutate invizibilă.

Nu mersese la redacție în ziua aceea. Își inventase o răceală. Nu pentru că nu ar fi putut merge, ci pentru că nu mai suporta prezențele din jur. Voia să se simtă singură, dar în control. Să aibă spațiu, dar nu abandon. Un echilibru greu de obținut.

Lucrurile în redacție stagnerau. De trei ani, ocupa același post, în același birou, cu aceleași glume reluate. Nu lupta pentru o promovare. Nu că nu s-ar fi simțit capabilă, ci pentru că nu știa ce înseamnă, pentru ea, succesul. Își

justifica stagnarea prin loialitate, dar în adâncul sufletului știa: se temea de schimbare. Se temea de necunoscutul care ar fi obligat-o să se redefinească.

Se apropie de geam. Aerul de afară părea mai viu decât tot ce simțise în ultima săptămână. Îi veni brusc cheful să alerge. Nu pentru sănătate, nu pentru siluetă – ci pentru a înăbuși gândurile care începuseră să-i colcăie în minte.

Îl sună pe Cris. Îi spuse că revine într-o oră.

Vocea lui era plată, dar familiară. Promiseră să se vadă la cină, la 9. Ea acceptă fără entuziasm, dar cu o liniște ciudată. Alergatul urma să-i dea o iluzie de claritate.

După 40 de minute, epuizată, urcă în Opelul Tigra, o relicvă a unei versiuni mai tinere a ei. Roșul mașinii devenise între timp ironic. Cândva îi simbolizase independența, acum părea doar o mască vie a unei femei care se străduia să nu-și piardă strălucirea.

Ajunsă acasă, deschise frigiderul. Gol. În golul acela era ceva simbolic, aproape poetic. Frigiderul era ea. Plin cândva, dar uitat. Zâmbi amar și se îndreptă spre ușă, când observă ceva: fereastra era deschisă.

Un detaliu minor, dar care îi provocă un disconfort imediat. Nu își amintea s-o fi lăsat deschisă. Se apropie. Trase perdeaua.

Și o văzu.

O femeie necunoscută, brunetă, stătea la geamul de vizavi. Fuma. Era la același etaj 3. Privirea ei era densă, tulbure, cu o absență activă. Nu era doar o vecină. Era o prezență care strica liniștea. Tăcută, dar apăsoare. Era

BRIS | *books*
 imaginea unui mister care nu cerea să fie dezlegat, ci doar trăit.

Raisa o observă fără pudoare. A patra oară în acea săptămână. Era ceva în acea femeie, o tristețe neostentativă, dar profundă. Ca și cum ar fi învățat să trăiască cu suferința fără s-o mai exprime.

Femeia nu schița nimic. Nu saluta. Nu zâmbea. Dar nici nu ignora.

Raisa închise geamul. Nu din teamă. Ci dintr-o iritație subtilă provocată de reflexia unei alte singurătăți. Una mai evidentă decât a ei.

După cină, ajunseră acasă. Apartamentul din centrul orașului îi obosise. La început fusese un vis, acum devenise o colivie cu vedere la agitație.

Pe drum, Raisa repetă, în gând: „Dragostea durează trei ani”.

Cuvintele se lipeau de pereții minții ca o mantră toxică.

—Cris, crezi că dragostea durează trei ani? întrebă ea, dar, în realitate, voia să întrebe altceva: *Crezi că mai există noi?*

—Trei ani... și apoi încă 50, zâmbi el, previzibil.

—Și dacă eu nu o să te mai iubesc peste 10 ani?

—Atunci o să iubesc eu pentru amândoi.

Răspunsul lui părea tandru. Dar Raisa simți că era mai degrabă o formă de evitare decât un legământ. Ca și cum ar fi semnat o poliță de asigurare emoțională, nu o declarație de loialitate.

Făcu o baie. Se îmbracă în lenjeria ei neagră, alegerea pe care o făcea mereu când voia să se simtă stăpână pe sine. Negrul era control. Eleganță. Putere. Iluzie.

Cris o sărută, dar în îmbrățișarea lui era mai mult rutină decât pasiune. Și totuși, ea se lăsă dusă de val. Uneori, în loc să lupți cu golul, îl îmbrățișezi.

Mai târziu, deschise fereastra. Bruneta era acolo.

Din nou.

Privirile li se întâlneau. Raisa încercă un zâmbet, dar îl simți fals chiar înainte să-l termine. Femeia nu reacționează. Nici respingere, nici răspuns. Doar o prezență lipsită de reacție. O oglindă mută.

Închise perdeaua brusc. Iritată. Nu de femeie, ci de faptul că *ea însăși* se simțea expusă.

În bucătărie, cafeaua curgea. Mirosea a trezire, dar și a amânare.

Și, într-o fracțiune de secundă, în mintea ei se înfiripă un gând ciudat:

Dacă femeia aceea nu era doar o vecină? Dacă era o versiune a ei înseși pe care o refuzase?

Ieși în grabă. Nu alerga după ceva. Ci fugea de o întrebare.

Cris o întâlnise pe Raisa într-o seară haotică de noiembrie, la o petrecere de final de ediție a revistei *FRESH*. Niciunul nu părea să-și dorească să fie acolo. Și

tocmai de aceea s-au observat. A fost o întâlnire între două tipuri de singurătate: una care fugea de trecut, alta care nu îndrăznește să-și imagineze viitorul.

Raisa tocmai ieșise dintr-o relație de cinci ani. Un ciclu complet, consumat lent, sistematic, până când n-a mai rămas nimic. Încă îi purta ecoul în gesturi, în tăceri și în felul în care se apăra de tot ce părea prea stabil. Căuta oameni, dar îi voia departe. Voia atenție, dar se temea să fie văzută cu adevărat.

Cris a fost acolo. Și exact prin faptul că nu a cerut nimic, a primit tot.

A cerut-o în căsătorie după trei luni. Atât. Trei luni de gesturi rapide, nopți care păreau promisiuni și un viitor proiectat dintr-un impuls. Nici măcar nu fusese cerută în mod spectaculos. Totul fusese simplu. Dar asta o destabilizase mai tare decât dacă ar fi fost o cerere planificată. Fusese prea firesc. Prea simplu să spui „da” atunci când nu ești sigură nici măcar ce înseamnă „nu”.

S-au căsătorit imediat. Parcă timpul îi împingea de la spate. De parcă ceva nevăzut îi grăbea, ca o forță care știe că orice amânare poate trezi luciditatea.

Acum, trei ani mai târziu, Raisa retrăia totul ca într-o realitate distorsionată. Nunta, mutarea, conviețuirea, toate păreau secvențe dintr-un vis în care fusese martor, nu participant. Uneori se întreba dacă nu cumva se jucase de-a viața, sperând că o să vină și sentimentul... mai târziu.

Cris... nu știa exact ce căuta la petrecerea aceea de jurnaliști. Lucra în construcții. Dintr-o lume a structurilor

solide, intrase în universul ideilor volatile. Încă de atunci, ceva nu se lega. Dar nu punea întrebări.

Nu pentru că nu le avea. Ci pentru că îi era frică de răspunsuri. Și cumva, în acel tip de frică, Raisa se regăsea. Adevărul, oricare ar fi fost, ar fi cerut deconstrucție. Iar ea nu mai avea energie să reconstruiască.

De aceea nu-l întrebase nici până acum: *Ce căutai acolo în noaptea în care ne-am cunoscut?*

De fapt, poate că întrebarea reală era: *Ce căutam eu să primesc de la tine în noaptea aceea?*